

Opinió > Carles Boix | 00:00 h.
06/04/2012

Penjant d'un fil

CENT DIES FRÍVOLS

"Els bancs espanyols, que ja són els principals tenidors de deute espanyol, han rebut el 47 % de tots els préstecs fets pel BCE a Europa"

Carles Boix

Els aproximadament primers cent dies de política econòmica del govern del sr. Rajoy es van acabar aquesta setmana amb una pujada del tipus d'interès del deute públic espanyol fins al 5,81% (aquest dijous sant), superior a l'italià. Al govern espanyol li ha costat cobrir les seves necessitats d'endeutament més del que havia estat habitual. Fa unes setmanes, la proporció entre la demanda i l'oferta de deute emès per Espanya era de 5 a 1. Aquest dimecres havia baixat a una proporció de 2,4 a 1. Aquesta xifra amaga un altre fet preocupant: la majoria de la demanda ha vingut de bancs espanyols. Les entitats financeres estrangeres semblen reticents a comprar deute espanyol. Al gener i febrer els bancs espanyols van comprar 39.000 milions d'euros en bons. Els bancs alemanys només en van comprar 8.000 milions. Els bancs francesos, 6.000 milions.

És indubtable que els mercats internacionals han castigat els errors (frívols) del govern Rajoy:

1. L'error del PP de creure que la seva victòria electoral restabliria la confiança dels mercats i rebaixaria la prima de risc automàticament només pel fet de ser un govern no socialista. En realitat, els tipus d'interès només van caure a finals de novembre arran de la intervenció massiva del BCE.
2. L'error populista-peronista d'endarrerir la presentació dels pressupostos per raons electorals fins a l'endemà de les eleccions andaluses i, com a conseqüència, perdre una bona part de la credibilitat que atorgava la majoria absoluta del PP a les Corts.
3. L'error de reptar públicament a la Comissió i a la Unió perquè relaxessin els límits del dèficit. Un error que va acabar amb una reculada espanyola, això sí, un cop ja havien sembrat les llavors del dubte entre els inversors internacionals. I, que, a més, va guanyar-se les ires del dirigents europeus, que, en la seva incompetència proverbial, no van fer altra cosa que alimentar els nervis dels mercats en públic: el sr. Juncker fent veure que escanyava el ministre Guindos i el sr. Rehn posant en dubte la capacitat d'Espanya de complir les seves promeses.
4. L'error de compondre un pressupost carregat de frivolitats: l'amnistia fiscal; l'incompliment dels acords pressupostaris existents i el càstig generalitzat a les autonomies de parla catalana (amb Catalunya liderant una caiguda en inversions del 45%). Aquestes mesures trenquen el principi d'igualtat jurídica: la llei s'aplica de manera diferent segons qui hi hagi al davant. I, per tant, reforça un dels grans problemes de l'Estat espanyol, que el fa incapaç de ser una economia realment sòlida cara enfora. A més, l'estructura de retallades penalitza els únics pols econòmics (els exportadors) que poden estirar l'Estat fora de la crisi.

5. I, finalment, l'error del ritme de reformes. Amb una altra reforma laboral no n'hi haurà prou (tot i que la reforma és necessària, sobretot per modernitzar un sistema de relacions sindicals que donen un poder excessiu als comitès d'enllaç sindical i als treballadors permanents i que exclouen joves i dones). Cal reformar el sistema autonòmic, absorbint totes les autonomies invertebrades que corren per Espanya i, alhora, pactant un sistema foral amb Catalunya. I cal desmuntar el sistema d'empreses "nacionals" que operen en règim d'oligopoli o monopoli i que donen feina als seus consells d'administracions a ex polítics i a familiars de polítics.

Potser el sr. Rajoy reacciona i corregeix el rumb de la nau. Si no ho fa, l'única via de sortida dependrà del que faci el BCE, que hores d'ara és el gran garant d'Espanya. Recordem que els bancs espanyols, que ja són els principals tenidors de deute espanyol i que, alhora, tenen uns forats en crèdits hipotecaris encara per ensenyar, han rebut el 47% de tots els préstecs fets pel BCE a Europa.

5 **Montserrat Nayach:** Gràcies per il·luminar-nos, sr Boix.